

naturlige samarbejdspartnere, når der til efteråret forhandles finanslov.

For når man hører de taler, der er holdt her tidligere i dag af De Konservative og Venstre, når man f.eks. hører den konservative tale, er det jo svært at forestille sig, hvordan der kan laves et fornuftigt samarbejde mellem regeringen og et parti, der i den grad er negativt indstillet over for regeringen, der i den grad taler skidt om regeringen, der i den grad bruger de stærkeste negative ord, man kan forestille sig, over for regeringen.

Og når man tænker på, hvordan statsministeren under valgkampen lagde op til, at der er tale om en kamp mellem to forskellige menneskesyn, et solidarisk menneskesyn og et usolidarisk menneskesyn, så er det svært at forestille sig, hvordan regeringen skal kunne gå i tæt samarbejde med partier, der står for et sådant menneskesyn.

Men det ved vi jo ikke i dag, for regeringen har jo lagt op til et bredt samarbejde, og statsministeren lagde flere gange vægt på det brede samarbejde; selv den seneste finanslov var i statsministerens optik blevet til i et bredt samarbejde.

Vel var den ej; det var et samarbejde med SF – som K og V så siden hen stemte for; det er rigtigt nok, men det var ikke et bredt samarbejde, der var tale om dér. Det er historieforfalskning, for om de store ting har der ikke været tale om et bredt samarbejde.

Vi lægger op til at fortsætte en linje, hvor venstrefløjen og regeringen indgår i et tæt samarbejde om de nødvendige justeringer og om de nødvendige ting. Og der var gode erfaringer med finanslovene, hvor vi både sikrede overskud på de offentlige finanser og sikrede perspektivrige reformer på uddannelsesområdet og omkring grønne job på det sociale område m.v.

Det store spørgsmål er så, hvad regeringen vil til efteråret. Vil den vende tilbage til det, vi så i 1994 og 1995, hvor den gennemførte asociale finanslove med De Konservative og Venstre? Hvis den vil dét, bliver det risikabelt for regeringen, for jeg tror, mange socialdemokratiske vælgere ikke vil kunne forstå det, hvis det bliver tilfældet.

O.k., vi har bemærket, at både V og K har budt sig til fals og måske rimelig billigt, men der er ingen, der kan forestille sig, at de vil acceptere hvad som helst. Og vores frygt er, at man kommer frem til det samme resultat som i

1994 og 1995, altså de asociale tiltag, der blev resultatet dér. Men bolden ligger nu hos regeringen, og vi venter i spænding på, i hvilken retning bolden vil blive sparket.

Men der laves altså også aftaler her i Folketinget, hvor vi er glade for, at vi ikke er med. Et eksempel er den udlændingepakke, hvor offentligheden har kunnet muntre sig over den interne splid i regeringen og spliden mellem regeringen og de borgerlige.

Vi har tidligere hørt fra statsministeren, at 1990'erne skulle være moralens årti, men også her er der jo en stor forskel på de højtidelige taler og den faktiske virkelighed, og i hvert fald er udlændingepolitikken et udtryk for, at det ikke er moralen, men derimod det gustne politiske overlæg, der styrer politikken.

Det er set før, så det er ikke noget nyt, men det skal siges endnu en gang, at det ikke er moralen, der styrer den danske udlændingepolitik. Og udlændingepakkens bestemmelser om den særlig lave integrationsydelse og stavnsbindingen er efter vores vurdering på kant med almindelige menneskerettigheder, og vi er helt forundrede over regeringens arrogante afvisning af at lade FN's flygtningeorganisation vurdere den nye lovgivning.

Vi skal fastholde – og dér er vi enige – en folkelig forståelse for de fremmede, men det har meget at gøre med at få velfærdssamfundet til at fungere på en ordentlig måde, og det gøres ikke gennem eftergivenhed over for den yderste højrefløj.

Under valgkampen dukkede der en række sager op om efterretningsvæsenet, og ved den lejlighed sagde statsministeren, at alle sten i den sag skal vendes. Og vi var mange, der så frem til den redegørelse om PET's virksomhed, der kom den 1. april, men vi må erkende, at alle sten bestemt ikke er vendt dér. Det er et partsindlæg fra PET's side og et partsindlæg, som kun i begrænset omfang beskriver, hvad der burde beskrives.

Vi vil bore videre i den sag gennem spørgsmål i Retsudvalget, kan jeg garantere for, og vi vil fremsætte forslag i Folketinget om en stramning af den parlamentariske kontrol, og vi vil presse på for, at der kommer en uvildig undersøgelse, som man har haft det i Norge.

I Norge satte man sig ned og sagde til hinanden: Vi har haft nogle problemer med vores efterretningsvæsen, men vores samfund skal have et efterretningsvæsen, men så må det fungere på en demokratisk forsvarlig måde, og de